

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Benjamin Sprecher en Sustainability: bestuurskundigen zijn de milieukundigen van nu
Sprecher, B.

Citation

Sprecher, B. (2017). Benjamin Sprecher en Sustainability: bestuurskundigen zijn de milieukundigen van nu. *Bestuurskundige Berichten*, 32(1), 13. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3212497>

Version: Not Applicable (or Unknown)
License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3212497>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Benjamin Sprecher en Sustainability

Bestuurskundigen zijn de milieukundigen van nu

Benjamin Sprecher is onderzoeker bij de Universiteit Leiden. Na het behalen van zijn mastertitel in Industriële Ecologie, begon Sprecher aan zijn PhD onderzoek over de winning van grondstoffen uit reststromen. Naast zijn PhD werk, volgt Sprecher een traineeprogramma bij Van Gansewinkel en schrijft hij columns voor diverse vaktijdschriften.

Toen ik gevraagd werd een bijdrage te schrijven voor de Bestuurskundige Berichten krabde ik mij in eerste instantie even achter de oren. Ik zit als milieuwetenschapper bij het LDE Center for Sustainability, en wist niet zo gauw wat ik u te melden zou hebben.

Ik ging te raad bij een van mijn collega's, die al wat langer in het vak meeloopt. Die zei gelijk: 'Bestuurskundigen? Die zijn harstikke belangrijk! Wij hebben vroeger enorm veel onderzoek gedaan naar vervuiling van onze rivieren, maar daar kwam pas verandering in toen er een slimme oplossing was bedacht voor hoe het bestuurskundig voor elkaar kon worden gekregen.'

Dat werd de wet verontreiniging oppervlaktewateren, een van de eerste sturende belastingen in de wereld. Een innovatiewet, waar het idee was om lozingen in rivieren niet simpelweg te verbieden, maar om er belasting op te heffen. Binnen de kortste keren had de industrie zelf geregeld dat vervuiling drastisch omlaag ging.

Zelf kom ik in mijn werk ook momenten tegen waarbij ik bij nader inzien graag een bestuurskundige collega had gehad. Ik heb bijvoorbeeld meegewerkt aan een onderzoek naar de technologie carbon capture storage (CCS), waarbij je de CO₂-uitstoot van kolencentrales ondergronds opslaat. Dit is een tamelijk onzinnig idee. Toch zijn er miljarden in geïnvesteerd. Dat is logisch. Nederland heeft vrij recent – tegen beter weten in – een aantal nieuwe kolencentrales gebouwd. Kolencentrales stoten natuurlijk een enorme hoeveelheid CO₂ uit. Dus nu moeten ze weer gesloten worden, ondanks dat ze technisch nog wel een jaar of vijftig mee kunnen gaan. Dat is een probleem. Want wie is er verantwoordelijk voor deze afgang, en wie draait er op voor de kosten? Moeilijk, moeilijk. Daarom de belofte van CCS. Wel kolencentrales maar geen CO₂-uitstoot! Fantastisch natuurlijk, zolang je niet meetelt dat het economisch absoluut niet rendabel is. In dit geval gaat het dan ook niet om tegen de laagste kosten elektriciteit te produceren (daar zijn moderne windturbines het beste in). CCS bestaat omdat het een makkelijke 'techno-fix' is voor wat feitelijk een bestuurskundig probleem is.

“Zelf kom ik in mijn werk ook momenten tegen waarbij ik bij nader inzien graag een bestuurskundige collega had gehad”

En een bestuurskundig probleem los je natuurlijk op met behulp van bestuurskundigen.

Conclusie: bestuurskundigen zijn de milieukundigen van nu. Daarom sluit ik af met een korte reclame. Wij hebben een prachtig nieuwe onderzoekslijn op het gebied van circulaire economie, stedelijke duurzaamheid en resilience. En daarbij kunnen we uw hulp goed gebruiken. Als u geïnteresseerd bent kunt u ons altijd een mail sturen.